

Jézus csodálkozik

Köszöntés: „Uram, fordulj hozzám figyelmesen, és hallgass meg! Uram, nyisd ki a szemedet, és láss! (IIKir 19,16a-b).” Ámen.

Gyülekező ének: 479.dicséret: „Hinni taníts Uram...”

Fennálló ének: 166. dicséret: 1: „Urunk Jézus, fordulj hozzánk...”

Fő ének: 1. zsoltár: „Aki nem jár hitlenek tanácsán...”

Előfohász: „Téríts magadhoz, Uram, és mi megtérünk, tedd újra olyanokká napjainkat, mint régen voltak! Bizonyára nem vetettél el minket végképp, nem haragszol ránk annyira!” (JerSir 5,21-22) Ámen.

Lekció: Márk evangéliuma 6,1-6a

„Jézus akkor elment onnan, a hazájába ment, és követték a tanítványai. Amikor azután eljött a szombat, tanítani kezdett a zsinagógában. Sokan hallgatták, és álmélkodva így szóltak: Honnan kapta ezeket, miféle bölcsesség az, amely neki adatott, és hogyan lehet, hogy ilyen csodák történnek általa? Vajon nem az ácsmester ő, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére? Nem itt élnek-e közöttünk húgai is? És megbotrántkoztak benne. Jézus pedig így szólt hozzájuk: Nem vetik meg a prófétát másutt, csak a tulajdon hazájában, a rokonai között és a saját házában. Nem is tudott itt egyetlen csodát sem tenni azon kívül, hogy néhány beteget – kezét rájuk téve – meggyógyított. Csodálkozott is hitetlenségükön.

Előima: Köszönjük erős és megtartó Istenünk, hogy Te nem bántad meg, amit előre megígértél. Dicsérünk, hogy Te soha nem hagysz magunkra, megújítod életünket. Áldunk, hogy szeretettel tekintesz a mi nyomorúságunkra, és csodálattal újjáépítesz bennünket Igéddelel és azzal a gazdag szentséggel, amely egyedül benned lakozik. Kérünk Téged felséges Istenünk a mi útjainkért. Te jó tudod, ahol az emberi utak véget érnek, ott kezdődik a Te utad, amelyik az összes utat alakítja, és a világokat kormányozza. Segíts, hogy a hitünk igaz és szilárd, szeretetünk tevékeny, meleg és hűséges, a reménységünk pedig élő legyen. Kérünk az istentisztelet áldásaiért, a bűnbánatunkért és a hálaadásunkért, hadd lássuk kibontakozni hatalmadat életünkben. A mi időnk a Te kezében van. Kérünk, legyen gondod lelkünk egészségére, siess segítségünkre, ha erőnk elhagy, mert Te vég nélkül szeretsz bennünket. Urunk, hozzád kiáltunk és kérünk, jöjj közénk, és add nekünk szabadításodat. Vezess ma is Igéd és Szentlelked által, hogy lássunk Téged, hatalmas Isten és minden cselekedeted, amit Jézus által elvégeztél értünk, helyettünk és miattunk. Formálj ma is, mint a

fazekasmester az agyagot, és szólj Hozzánk egészen személyesen Jézus Krisztusért, a mi Urunkért, kérünk, hallgass meg minket irgalmadért. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 166. dicséret:2: „Nyisd meg szánkat...”

Textus: Márk evangéliuma 6,6a: „*Csodálkozott is hitetlenségükön.*”

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Jézus Názáret határát érinti. Hazajön. Otthon van. Az a hely, ahol Jézus felnőtt, maga Názáret. Sajátjaihoz érkezett. Ide elkísérik tanítványai. Nekik itt is nagy ténykedésük lesz. Itt is figyelni és hallgatni kell. Hogyan érkezik haza Jézus? Nem úgy, ahogyan elhagyta szülőhelyét. Haza, mint egy rabbi, drága tanító, Mester jön. Saját tanítványokkal rendelkezik. Vannak követői. Saját iskolát alapított. Haza. Otthon. Mindig nagy kérdés, hogyan érkezünk haza. Az ember úton van, de egyszer meg kell érkezni haza is. Szűkebb pátriájába. Sohasem úgy jövünk a sajátjaink közé, ahogyan elindultunk. Van mögöttünk egy adat tapasztalat, egy adag új élmény, egy adag új érzés. Nehéz hazamenni. Nehéz a sajátjaink között lenni. Nehéz és kemény. Első üzenete Isten Igéjének felénk a Lélek által éppen ez. Hogyan érzed magad otthon? Mi kavarg benned, amikor haza indulsz? Emlékezz vissza milyen könnyen hagyta el az otthonát a tékozló fiú, de miután mindent eltékozolt mégis csak az atyai ház oltalmába és menedékebe vágyott vissza. (vö. Lk 15,11-32) Emlékezz vissza, hogy hány elveszett ember, ruhadarab, ékszer, fontos tárgy veszett el a Szentírásban is, de otthon, az Atya mellett minden a helyére került. Jézus az Atyával egy, és szüntelenül munkálkodnak. Nem az a kérdés, hogy hol vagy otthon topográfiai szinten, hanem az, hogy hol érzed magad otthon? Akinek van még hová hazamenni, adjon hálát Istennek azért a kegyelmért, hogy a hely, az idő, és az alkalom áldássá formálódhat a szívek által, mert csak ott vagy otthon, ahová valóban Isten helyezett és látni akar. Otthon lenni ugyanis egyszerre áldás és átok.

A hét utolsó napján, szombaton a zsinagógai istentiszteletre gyűlnek össze a názáretiek. Ott vannak Jézusék is, hiszen szombatig maradtak, és részt vesznek az istentiszteleten. Elmentek a zsinagógába. Jézus pedig fejtegeti az Igét. Olvassa a tekercseket. Az a tény, hogy magyaráz, már nagy meglepetést okoz a gyülekezetben. A Názáretiek el vannak csodálkozva, hogy Jézus erre képes, de ez a csodálat nem tudjuk, hogy pozitív vagy negatív töltetű. Valamikor felbuzdulást okoz, máskor pedig ledöbbenést eredményez. Máshol is találkozunk ezzel a Szentírásban. Jézus valamit mond, vagy épp cselekszik, és a sokaság néha lelkesen figyeli Őt, isszák szavait, néha pedig megdöbbennek azon, hogy Jézus ilyen merészen és nyíltan beszél Isten Igéjéről. Otthon pedig ez hatványozottan érvényes. Itt nem az érdekli a jelenlévőket, hogy mit mond, hanem hogy ki áll a tekercsek mögött. Honnan vette tudományát? Honnan szerezte be? Miért ezt és így jött elmondani nekünk? Honnan származik az a bölcsesség, amit Nála tapasztalunk? Ki adta neki ezt a bölcsességet? Hányszor így lepődnek meg rajtunk, igefejtegetésünkön otthon is. Mintha élőben az otthoniak akkor láttak volna bennünket először. Mintha nem hallottak volna rólunk, hogy megy a sorunk, máshol hogyan teljesítünk. Jézusról is és minden tanítványáról tudnak az otthoniak, de most élőben kapják a színtiszta igazságot. Mintha az otthoniak egy aláírhatatlan levelek lennének, már csak Jézus aláírása hiányzik az életükből. Jézus hitelesítésére vár mindenki. Csak az a baj, hogy ők nem úgy ismerik Jézust, ahogyan máshol. Kicsoda számukra Jézus? Egy közülünk, sőt ahogyan halljuk ott élnek a testvérei is. Inkább megütköznek beszédén, mintsem jó szívvel hallgatnák Őt. Nem tudták lenyelni, hogy Jézus ezt cselekszi. Jézus családjával baj van. De kik csinálnak belőle problémát? Csak a Názáretiek. A híres szülöttel akkor kezdődnek a bajok, amikor a Názáretiek úgy gondolják, hogy mindent tudnak róla és családjáról. Mindent is. Minden otthoni büszke ránk, amikor elindulunk a saját utunkon és Isten kegyelméből talentumokkal élünk, de mi van akkor, amikor hazaérkezünk. Jézust gyermekkorától ismerik Názáretben, másképp

ismerik, mint Galileában, Jeruzsálemben, vagy épp a Tízvárosban, ahonnan érkezett. Isten országáról beszélni otthon sokszor képtelenség. Isten országáról beszélni a szomszédnak nagyon nehéz. Isten országáról beszélni otthon kemény dolog. A Messiás egy ács fia? Az Üdvözítő testvérei itt laknak? Az a fiú, aki gyermekkorában talán a mi tetőnket javította vagy a támfalakat cserélte? Ő lenne a megígért Messiás és a megjelent isteni kegyelem hordozója? És lehet, hogy Jézusnak baja van a saját testvéreivel, mert lehet, hogy ha nem a testvérei, akkor még mondhatna valami meggyőzőt a názáretieknek. Szólhatna hozzájuk úgy, ahogyan illik: igeszerűen, tisztán és komolyan vennék. A Názáretiek nem veszik komolyan Jézust. A világban pedig nem vesszük komolyan Jézus tanítványait sem. Komolyan venni akkor, amikor komolyra kell fordítani a szót. Az ige komolysága megköveteli, hogy figyeljünk Őrá, a Főre. Nem az a lényeg, hogy ki mondja, hanem hogy mit mond. Isten szócsöve az ember, nem pedig a mi gyermekkori barátunk. Isten Igéjének a komolysága fontosabb. Nem a felhasznált személyen van a lényeg. Mi hajlamosak vagyunk a személyre szabott dolgokat komolyan venni, de nem az a lényeg, hanem amit Isten mond általa. A legfőbb személy, Aki szól, maga az Úr. Az ember személyválogató, de Isten soha nem is volt és nem is lesz az. A személyre szabott élet kicsinyes élet. Isten személyére tekintő élet a mi mindennapi Ámenünk, mert annak a névnek vagyunk odaszentelve, aki szeretetével győzte le gőgös énünk, Őneki vagyunk elkötelezve.

Jézus válasza egyértelmű: A próféta saját hazájában nem érzi magát otthon és inkább hallgasson. Nincs becsülete. János evangélista szavai teljesedtek be: „saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt.” (Jn 1,11) A názáretiek hibája éppen az, hogy úgy bánnak Jézussal, mintha egy lenne közülük. Jézus a rabbi és a szomszédom. Jézus aranyos fiú volt, amikor cseperedett. Jézus beszélt, Isten Igéjét fejtegette, de mintha a levegőbe beszélne, és miután a környező világot bejárta, mit beszél Ő nekem Isten országáról. Miért Ő okít engem a világ üdvösségéről? Nekem Ő ne beszéljen. Ismerős ez a hozzáállás az Úr dolgaihoz? Akik mindent

tudnak rólunk, azok nem fogadnak el bennünket, és nem fogadják el bizonyágtételünket. Akik tudnak bűneinkről és hibáinkról nem tudják beismerni, hogy nekik is vannak bűneik és hibáik. Az öngazult ember mindig csak a személyt nézi, de nem az üzenetet. Azok mindig elhallják az evangéliumot. Viszket a fülük. Azok mindig kikerülik a keskeny utat. Az öngazultak sohasem hallgatják végig Isten üzenetét, csak az a lényeg, hogy Te mondtad. Ez a te bizonyágtételed. Ez a te üzeneted. Ez a te beszéded. Lényeg a te, és nem látják meg a mögötte lévő nagy Őt, az Atyát. Ez a gyilkos hozzáállás lelket pusztító. Mintha a kicsik között lennénk az iskolában, és kérdőre vonna a tanító néni: EZT PEDIG KI MONDTA? Épp ezért e beszámoló után megfordul a kocka. Most egyedül Jézus csodálkozik. Minden jézusi csoda végén a tanítványok és a sokaság csodálkozott, hogy mire képes Jézus, de most Ő. Otthon Jézus bámul maga elé és nem hisz a szemének. Míg a tanítványok mások hitén szoktak elcsodálkozni, most Jézus az otthoniak hitetlenségén csodálkozik. Csoda számba menő Jézus számára, hogy nem tud gyógyítani, segíteni és üdvözíteni. Jézus semmit sem tud tenni. Jézus nem képes cselekedni. Az emberi hitetlenség nem tudja elindítani és megmozgatni Jézust. A zárt kaput nagyon nehéz döngetni. A zárt szívet nem lehet megnyitni, mert a kulcs belülről van. Jézus a zárba illő kulcs, de ha valaki ezt nem ismeri fel, az nagyon kemény dolgokat eredményez. Jézus reménytelen helyzetbe kerül otthon. Saját földjén. Jézus számára is van reménytelen helyzet, ez az emberi hitetlenség. Jézus nem tud mit kezdeni a hitetlen élettel. Jézus nem tudja mire vélni a hitetlenek életét. Hitetlenek körülöttünk. Hitetlenjeink otthon a saját hajlékunkban. Hitetlenek. Jézus ezt mondta Tamásnak: *„Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő.”* (Jn 20,27) A Szentlélek Isten eljuttat a hitre. Nem hiába mondja a feltámadott Jézus: *„Vegyetek Szentlelket!”* (Jn 20,22) Kedves testvérek! Imádkozzunk a Lélek kiáradásáért, hogy a hit ajándéka a miénk legyen. Nincs rosszabb annál, ha valaki nem hisz. Annak az életén még Jézus is csak

csodálkozhat, de nem segíthet rajta. Amíg nincs engedélye Jézusnak belépni az ember életébe, menthetetlenül elvész. Ott marad, ahol Jézus megszólította. Bűneiben marad. Nincs remény és lelki fejlődés. Názáretben nincs remény, épp ezért mondja Jézus, hogy kik az ő testvérei. Azok, akik hallgatják és megtartják Isten beszédét. Jézus mindannyiunkat kérdez: Mi lesz a lelkünkkel? Mi lesz az életünkkel? Mi lesz? A Názáretben élők helyett helyettesítsük be a mi kis falunkat, szülőhelyünket? Mi lesz velük? Kik az én anyám, apám és kik az én testvéreim? Kik ők? Jézus tanítványai? Élő hitű keresztyének? Az Ige engedelmes követői? Ámen.

Utóima

„aki bízik az Úrban, azt ő szeretettel veszi körül.” (Zsolt 32,10b)

„a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.” (Róm 5,5)

„azt mondja megváltód, az Úr, aki az anyaméhben formált: Én, az Úr alkottam mindent: egyedül feszítettem ki az eget, magam tettem szilárdná a földet.” (Ézs 44,24)

„nekünk mégis egyetlen Istenünk az Atya, akitől van a mindenség, mi is őérte, és egyetlen Urunk Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is őáltala.” (IKor 8,6)

„Az ő kezében van minden élőlény élete és minden ember lelke.” (Jób 12,10)

„mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.” (ApCsel 17,28a)

„De Isten megsegít engem, az Úr megtartja életemet.” (Zsolt 54,6)

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Semmit sem kaphat az ember, ha nem a mennyből adatott meg neki.” (Jn3,27)

Áldás: Istennek népe! „gondolj mindig Istenedre, az Úrra, ő ad neked erőt.” (5Móz 8, 18)

Záró ének: 457. dicséret: „Ó, Jézus árva csendben...”